Не знаю, чому ви завжди боялися
божевільних і привидів.

Може, тому, що божевільний забагато
розказував,
знаючи про вас те, що самі не знали чи не
хотіли,
а привид перестрівав глупої ночі
у найнесподіванішому місці.
За своє життя я відучив вас
боятися божевільних,
а тепер помираю і в скорім часі
відучу боятися привидів.

Страх ваш я збагнув тоді,
коли мовчав, а ви говорили.

А потім я отверз уста
на тридцять літ —
я відправляв богослужіння
у всіх автобусах на всіх дорогах Галичини.

Я зайшов у найперший автобус зі словом
Божим,
і ви почали вигадувати,
що мене вигнали з духовної семінарії
за несусвітені гріхи і я збожеволів.
Різне вигадували ви,
але без мене
у 50-х не сідали в автобус на перевалі.
Та цим я не тішився, бо добре знав,
що заповів Спаситель.

Я підсів до нещасного чоловіка і сказав:
"Я твій брат".

"Ось мій брат, — махнув той головою убік, —
ось той, що вернувся вчора з далекого краю,
і згадав, як нас тато поділив.

Ти помолися за нього,
бо я буду просити панів,
аби повезли його назад,
віддам за це усі гроші й маржину".

Я підсів до того,
якого мали вдруге вигнати,
і сказав: "Я твій брат".

"А щоб тебе кров залляла, блаженний, —
я на рідній землі, як між чужими".

Він був перший,
хто поборов страх і прокляв мене.

Тоді я підсів до нещасної жінки,
я хотів назвати її сестрою,
але тільки поцілував
і сказав: "Щоб тебе голова не боліла",
бо в мене дуже боліла голова.

А ви почали усміхатися —
ви більше не боялися божевільних.

А тепер, умираючи, кажу:
браття і сестри,

щоб ви не боялися і привидів,
я приходитиму до вас при світлі дня.